

Sygn. I C 1997/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Ewa Pośłowska</i>
Protokolant:	Stażysta Sylwia Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 16 marca 2017 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G.

przeciwko W. G.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na rzecz pozwanego W. G. kwotę 7 217 złotych (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Ewa Pośłowska

Sygn.akt I C 1997/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 12 kwietnia 2016 r. powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. (dalej: Fundusz) domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego W. G. kwoty 62 038,91 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości równej dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Jako uzasadnienie swego stanowiska wskazał, że w dniu 12 stycznia 2010r. pozwany zawarł z (...) Bank S.A (dalej: Bank) umowę pożyczki gotówkowej numer (...), a wobec braku spłaty zadłużenia wierzytelność z powyższej umowy została sprzedana przez Bank na rzecz powoda na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z 2 września 2014r., zaś 9 czerwca 2015 r. pozwany zawarł z powodem porozumienie. Na mocy podpisanego porozumienia powód do 31 grudnia 2015r. naliczał odsetki za opóźnienie w wysokości równej czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Na skutek nieterminowej spłaty zobowiązania, wierzytelność z tytułu porozumienia z dniem 4 lutego 2016r. została postawiona w stan natychmiastowej wykonalności. (k.1) Powód zaznaczył, że dochodzone przez niego roszczenie wynika z porozumienia (...) zawartego z powodem, w którym W. G. uznał swój dług wobec powoda, który na dzień 9 czerwca 2015r. wynosił 56 592,34 zł. Pozwany zobowiązał się, że spłaci całą uznaną przez siebie wierzytelność w ratach miesięcznych. Wpłacił 11 rat na łączną kwotę 6 150 zł, co

według powoda stanowi również potwierdzenie uznania całości zadłużenia, woli jego zaspokojenia oraz zrzeczenia się ewentualnego zarzutu przedawnienia. Z uwagi na fakt, iż pozwany nie dokonywał wpłat zgodnie z porozumieniem, powód skierował do niego pismo wzywające do zapłaty. (k.35-38).

Pozwany W. G. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, iż roszczenie jest przedawnione, gdyż umowa pożyczki wypowiedziana została 15 października 2010r. i od tego dnia roszczenia z tej umowy stały się wymagalne, a 3-letni termin przedawnienia upłynął jeszcze przed wytoczeniem powództwa (k.31). Podniósł również, że porozumienie z 9 czerwca 2015 roku nie zostało skutecznie zawarte z uwagi na niespełnienie warunku zawieszającego określonego w §9, a zatem skutki prawne Porozumienia nigdy nie powstały i nie weszło ono w życie, a także nie może być traktowane jako czynność prawna, która doprowadziła do przerwania biegu przedawnienia bądź jako dorozumiane zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. Zaznaczył również, że ostatecznie podpisał Porozumienie, gdyż był nękanym licznymi telefonami od windykatorów, a wszystko to działo się w czasie, kiedy jego żona straciła wzrok (k.101).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 stycznia 2010r. pozwany zawarł z (...) Bank S.A umowę pożyczki gotówkowej numer (...), której przedmiotem było udzielenie pozwanemu pożyczki w kwocie 38 920,60 złotych.

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2011r. Sąd Rejonowy w Kielcach nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu numer (...) wystawionemu 14 listopada 2011 roku przez wierzyciela (...) Bank S.A we W. przeciwko W. G..

Na mocy umowy o przelew wierzytelności z dnia 2 września 2014 roku (...) Bank S.A. z siedzibą we W. przeniósł na rzecz B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. wierzytelność przysługującą mu względem pozwanego w kwocie 54 752,85 zł .

Dowód: umowa pożyczki (...) (k. 8-10 w aktach sprawy I Co 2204/11); postanowienie Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 16 grudnia 2011r.(k.17-18 w aktach sprawy I Co 2204/11); umowa o przelew wierzytelności wraz z załącznikiem (k. 26-28), wyciąg z ksiąg rachunkowych powodowego funduszu (k. 29).

Fundusz wystosował do W. G. propozycję zawarcia porozumienia (...), wysyłając do niego wniosek o zawarcie porozumienia oraz gotowy do podpisu dokument zatytułowany (...). Zgodnie z zapisami Porozumienia, miało ono zostać zawarte po spełnieniu określonych w §9 warunków, w tym między innymi po odesłaniu podpisanego egzemplarza Porozumienia (...) oraz Wniosku o zawarcie porozumienia. W określonym terminie pozwany odesłał jedynie podpisany Wniosek o zawarcie porozumienia oraz niepodpisany egzemplarz Porozumienia.

Pismem z dnia 10 lipca 2015 r. powód wystosował do pozwanego pismo zawierające prośbę o podpisanie Porozumienia. Po licznych telefonach i naciskach pracowników powoda, pozwany ostatecznie odesłał podpisane Porozumienie (...). Powód nie został poinformowany, że podpisanie dokumentów może być potraktowane jako zrzeczenie się zarzutu przedawnienia. W dacie podpisywania Porozumienia powód był w trudnej sytuacji rodzinnej, opiekował się chorą żoną, która straciła wzrok, przechodziła kolejne operacje.

W §1 pkt 3 zawarte zostało stwierdzenie, że „dłużnik w całości uznaje swój dług wynikający z wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej”. W §4 ust. 1 i 2 w/w umowy strony postanowiły, że zapłata w/w należności nastąpi w 180 miesięcznych ratach płatnych do 29-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od dnia 28 czerwca 2015r. W § 2 w/w porozumienia znalazł się zapis, że powód będzie uprawniony do naliczania odsetek umownych, natomiast w §5 ust. 1 określono, że w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat bądź spłaty w niższych ratach niż określone w porozumieniu powód uprawniony będzie do złożenia pozwanemu oświadczenia o postawieniu wszystkich dotychczas niespłaconych należności w stan natychmiastowej wymagalności.

Dowód: wniosek o zawarcie porozumienia (k. 43), porozumienie nr (...) z dnia 9 czerwca 2015 roku (k. 41-42), prośba o podpisanie porozumienia (k.44); zeznania powoda W. G. (k.110)

Pozwany dokonał na rzecz powoda 11 wpłat na łączną kwotę 6.150 zł tytułem spłaty wierzytelności wynikających z Porozumienia.

Okoliczności bezsporne

W dniu 14 grudnia 2015 roku Fundusz wystosował pismo „Upomnienie do porozumienia”, a 13 stycznia 2016r.- „Ostateczne wezwanie do zapłaty”, w którym zawarta została informacja, że w przypadku braku dokonania przez pozwanego zapłaty zadłużenia w kwocie 1.049,52 zł oraz kwoty najbliższej raty w wysokości 648,55 zł w terminie do dnia 27 stycznia 2016 roku, postawi całą należność w stan natychmiastowej wymagalności, co spowoduje również konieczność dokonania przez pozwanego jednorazowej spłaty całego zadłużenia.

Dowód: upomnienie do porozumienia (k.45) ostateczne wezwanie do uregulowania należności (k. 46)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G. nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z faktu nabycia od (...) Banku S.A. z siedzibą we W. wierzytelności, przysługującej wskazanemu Bankowi z tytułu zawartej z pozwanym umowy pożyczki w dniu 12 stycznia 2010 roku oraz z treści zawartego z pozwanym porozumienia nr (...).

Jako niezasadne należy przyjąć twierdzenia pozwanego, że nie doszło do skutecznego zawarcia Porozumienia z uwagi na niespełnienie się warunku dotyczącego odesłania podpisanego dokumentu porozumienia do dnia 23 czerwca 2015r. Rację ma pozwany twierdząc, że podpisanie tego dokumentu nastąpiło po wskazanej dacie, jednakże należy również zaznaczyć, że mimo podpisania Porozumienia po terminie, pozwany przystąpił do jego wykonania poprzez dokonywanie kolejnych wpłat, a zatem przez czynności faktyczne potwierdził fakt skutecznego zawarcia porozumienia.

Niemniej jednak, nawet przyjmując skuteczne zawarcie Porozumienia (...), nie można przyjąć, że w ten sposób pozwany zrzekł się zarzutu przedawnienia.

Zdaniem Sądu, treść Porozumienia nie może być interpretowana w oderwaniu od umowy pożyczki gotówkowej zawartej przez pozwanego z Bankiem.

W świetle judykatury uchylenie skutków przedawnienia może nastąpić w drodze zrzeczenia się przez dłużnika korzystania z przedawnienia w sposób wyraźny lub dorozumiany. Ten drugi sposób w szczególności może się zrealizować w sytuacji, w której dłużnik po upływie przedawnienia najpierw broni się zarzutem przedawnienia, a następnie uznaje dług, wyrażając to w postaci oświadczenia woli zmierzającego do przyjęcia na siebie obowiązku wykonania przedawnionego zobowiązania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 1974 r., III CRN 80/74, OSNC 1975/3/49). Ustawodawca nie stawia zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia żadnych wymagań formalnych. Powszechne jest więc przekonanie oparte na art. 60 k.c., że czynności ta może być dokonana zarówno w sposób wyraźny, jak i dorozumiany, interpretacji trzeba dokonywać z uwzględnieniem art. 56 i 60 k.c. jednakże tylko wówczas można przyjąć dorozumiane oświadczenie woli dłużnika o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, gdy jego zamiar zrzeczenia się zarzutu przedawnienia wynika w sposób niewątpliwy z towarzyszących temu oświadczeniu okoliczności (por: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lipca 2004 r., V CK 620/03, LEX nr 137673).

W niniejszej sprawie, analizując całokształt materiału dowodowego, nie można wysnuć takiego wniosku. Z zeznań pozwanego wynika, iż podpisując Porozumienie działał w zupełniej nieświadomości skutków podpisywanego dokumentu, a jego celem było odsunięcie choćby na chwilę problemu w postaci nękających go telefonów z firmy windykacyjnej. Powód jest osobą nieporadną, nie posiadającą specjalistycznej wiedzy prawniczej, którą łatwo manipulować. Z całą pewnością nie działał w przeświadczeniu, że zrzeka się zarzutu przedawnienia roszczenia z umowy pożyczki gotówkowej.

W przedmiotowej sprawie powód powoływał się na Porozumienie jako czynność potwierdzającą uznanie długu i w tym zakresie należy przyznać powodowi rację. Nie można natomiast stwierdzić, by uznanie roszczenia spowodowało przerwanie biegu terminu przedawnienia roszczenia z umowy pożyczki gotówkowej, bowiem w chwili jego zawarcia wierzytelność ta już była przedawniona. Pożyczka gotówkowa została wypowiedziana przez Bank 15 października 2010 roku i od tego dnia rozpoczął bieg trzyletni termin przedawnienia roszczeń, który upłynął jeszcze przed nabyciem przez powoda wierzytelności, które miało miejsce 2 września 2014 roku.

W ocenie Sądu wierzytelność z tytułu umowy pożyczki z dnia 12 stycznia 2010 roku, nabyta przez powoda uległa przedawnieniu i już z tego powodu powództwo powinno zostać oddalone.

Zaznaczyć jednak należy, iż powód wywodzi swoje roszczenie nie z umowy pożyczki gotówkowej, ale wyłącznie z zawartego z powodem Porozumienia. Z treści Porozumienia wynika, iż w zakresie spłaty wierzytelności nabytej przez powoda na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej w dniu 2 września 2014 roku pozwany W. G. potwierdził swoje zadłużenie wynikające z umowy pożyczki gotówkowej nr (...), które na dzień 9 czerwca 2015 roku wynosiło 56.592,34 zł. Zdaniem pozwanego, stwierdzenie takie należy traktować jako uznanie roszczenia i zobowiązanie się do spłaty całości zadłużenia. Natomiast uznanie roszczenia nie jest instytucją zdefiniowaną, czy choćby sprecyzowaną w przepisach. Kodeks cywilny reguluje jedynie skutek tej czynności w postaci przerwania biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). W judykaturze przyjmuje się, iż może ono przybrać formę uznania właściwego lub niewłaściwego. Pierwsze z nich to nieuregulowana odrębnie umowa ustalająca zasady i zakres istnienia stosunku prawnego; druga - to przyznanie przez dłużnika wobec wierzyciela faktu istnienia długu.

W ocenie Sądu, zawarcie Porozumienia nie spowodowało skutku w postaci przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia z umowy pożyczki gotówkowej, gdyż w dacie jego zawarcia było ono już przedawnione. Podkreślić należy jeszcze raz, że samo Porozumienie nie stanowi wyłącznej podstawy dochodzonego roszczenia, gdyż jest ściśle powiązane z wierzytelnością nabytą przez powoda od Banku. Przelew wierzytelności nie powoduje, że termin przedawnienia wierzytelności objętych cesją biegnie na nowo. Nabywając przedawnioną wierzytelność powód przyjął na siebie ryzyko związane z możliwością podniesienia przez dłużnika zarzutu przedawnienia.

Nawet jednak w przypadku przyjęcia, że treść Porozumienia może stanowić samoistną podstawę dochodzonego roszczenia, powództwo również nie mogło zostać uwzględnione.

Z treści Porozumienia wynika, iż w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, bądź spłaty w kwotach niższych niż określone w Porozumieniu, wierzyciel uprawniony jest do złożenia Klientowi oświadczenia woli o przedstawieniu wszystkich dotychczas niespłaconych należności w stan natychmiastowej wykonalności (§5 pkt1). Powód dołączył wprawdzie upomnienie do Porozumienia oraz ostateczne wezwanie do uregulowania zaległości, jednak nie wykazał, by oświadczenie o przedstawieniu wszystkich dotychczas niespłaconych należności w stan natychmiastowej wymagalności, dotarło do pozwanego. Nie przedstawił dowodu doręczenia powyższych dokumentów, a pozwany zeznał, że nie otrzymał żadnego wezwania do uregulowania zaległości. W związku z tym należy przyjąć, że powód nie wykazał, by oświadczenie o postawieniu w stan wymagalności całej niespłaconej należności zostało złożone pozwanemu skutecznie, a tym samym, że cała wierzytelność wynikająca z Porozumienia stała się wymagalna. Reguły dowodzenia, tj. przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy określa przepis art. 6 k.c. Założeniem rozwiązania legislacyjnego przyjętego w art. 6 k.c. jest obowiązywanie zasady kontradiktoryjności (sporności). Przepis art. 6 k.c. jest więc w istocie normą decyzyjną w tym znaczeniu, że przesądza on w określonych sytuacjach o sposobie wyrokowania sądu.

Dodatkowo, aby oświadczenie o postawieniu w stan wymagalności całości zadłużenia można było uznać za skuteczne, do pozwanego powinno zostać skierowane uprzednio pismo wzywające ją do spłaty powstałej zaległości do dnia 27 stycznia 2016 roku. Dopiero w sytuacji, gdyby pozwany mimo upływu wyznaczonego mu terminu nie spłacił na rzecz powoda zaległej raty oraz nie uiścił kwoty najbliższej raty do 29 stycznia 2016r, druga strona Porozumienia była uprawniona do złożenia oświadczenia do postawienia całej wierzytelności w stan natychmiastowej wykonalności.

Z uwagi na nieskuteczność złożonego oświadczenia o postawieniu całej wierzytelności w stan natychmiastowej wykonalności, nie sposób uznać, że cała wierzytelność została postawiona w stan wymagalności. Natomiast wymagalne stają się raty, do których spłaty zobowiązana byłby pozwany zgodnie z zapisami Porozumienia. Strona powodowa nie powoływała się na powyższą okoliczność, nie załączyła również żadnego dokumentu pozwalającego na ustalenie wysokości powstałego zadłużenia po stronie pozwanej przy uwzględnieniu, że złożone jej oświadczenie o wymagalności całości zadłużenia jest nieskuteczne. Art. 61 kc stanowi, że oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy dotarło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. W niniejsze sprawie strona powodowa nie wykazała, by takie oświadczenie dotarło do pozwanego, a pozwany zaprzeczył by otrzymał takie oświadczenie.

O kosztach Sąd orzekł w oparciu o art. 98 kpc nakładający na stronę przegrywającą obowiązek zwrotu kosztów procesu. Na koszty poniesione przez pozwanegołożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w osobie radcy prawnego w kwocie 7 200 złotych ustalone na podstawie §2 ust.6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U z 2015r. poz. 1804) oraz kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

SSR Ewa Posłowska

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r.pr B. J. oraz pełnomocnikowi pozwanego r.pr. S. S.